

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U STAROM GRADU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Starom Gradu, po sucu ovog suda Miljani Srhoj Buratović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Milorad Anić Matić, Hvar, Braće Božilković 2, OIB:48960864773, zastupan po punomoćniku Mirku Butoroviću, odvjetniku u Hvaru, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupana po punomoćniku Vedranu Aniću odvjetniku u OD Anić i Anić iz Splita, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 12.05.2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja, izočnosti tuženika, objavljene dana 14. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima pojedine odredbe Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava, broj 56666/06, od 22. studenog 2006. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita : Milorad ANIĆ-MATIĆ, Hvar, Braće Božilković 2, OIB : 48960864773 i pravnog prednika tuženika, kao kreditora : SOCIETE GENERALE - SPLITSKA BANKA d.d., Split, Ruđera Boškovića 16, MBS : 060000488, danas : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, i to odredba :

- članka 2., točke 3., 4., 5., i 6. – u cijelosti ;
- članka 5. točke 1. - u dijelu : "promjenljiva" ;
- članka 10. točka a) stavak 1. - u dijelu : "u iznosu od 1.068,95 CHF (slovima : tisućušezdesetosamšvicarskihfranakadevedesetpetcentima) "i u dijelu "u iznosu od 1.066,07 CHF (slovima : tisućušezdesetišestšvicarskihfranakasedamcentima) ;
- članka 10. točka d) - u cijelosti ;
- članka 11. točke 1. i 2. - u cijelosti.

II.A Nalaže se tuženiku : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, tužitelju : Milorad ANIĆ-MATIĆ, Hvar, Braće Božilković 2, OIB : 48960864773, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava, broj 56666/06, od 22. studenog 2006. godine, nezakonitim mijenjanjem ugovorne kamatne stope i ništetno ugovorenom valutnom klauzulom, isplatiti iznos od 34.453,08 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na iznos od 26.168,97 EUR, od dana 24. veljače 2016. godine, do isplate, te na iznos od 8.284,11 EUR, od dana 13. svibnja 2019. godine, do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na

razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku : OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB : 52508873833, tužitelju : Milorad ANIĆ-MATIĆ, Hvar, Braće Božićković 2, OIB : 48960864773, na ime povrata ništetno naplaćenih iznosa temeljem Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava, broj 56666/06, od 22. studenog 2006. godine, više naplaćenom glavnicom, isplatiti iznos od 11.483,27 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od 24. veljače 2016. godine, do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2022. godine, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 17.406,70 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se prigovor tuženika radi prijeboja svoje tražbine a po osnovu utvrđene i za podmiru dospjelih obroka kredita iskorištene pretplate u iznosu od 27.837,41 kn uvećan za zatezne kamate po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koja na taj iznos teče od 13.12.2016. pa do konačne isplate.

O b r a z l o ž e n j e

1. Predmetni parnični postupak pokrenut je dana 13.05.2019. zaprimanjem tužbe tužitelja Milorad Anić Matić protiv tužene OTP banke d.d., radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 22.11.2006.g te povrata više isplaćenih novčanih sredstava tužiteljici.

Tužitelj u tužbi navodi da su dana 22.11.2006. stranke sklopile ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, br. 56666/06. Tuženik da je pravni slijednik kreditora, a predmetnim ugovorom kreditor da je ovdje tužitelju odobrio isplatu iznosa od 191.087,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju kreditora, s rokom

otplate od 283 mjeseci. Otplata kredita je ugovorena u kunsjoj protuvrijednosti odnosno po prodajnom tečaju kreditora za CHF na dan dospijeca, dakle primijenjena je valutna klauzula. Odredbom čl. 5. ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je tada iznosila 4,20 %, dok je odredbom čl. 11. određeno da se ista utvrđuje odlukom o visini kamatnih stopa ili drugim aktom kreditora. Nadalje, odredbom čl. 10. a.1. određena je otplata kredita u 282 jednakih anuiteta u iznosima od po 1.068,95 CHF i jednog preostalog u iznosu od 1.066,07 CHF, sve u kunsjoj protuvrijednosti. Tužitelj je započeo s isplatom anuiteta dana 11. prosinca 2006. g., a tijekom predmetnog razdoblja, odnosno do 01. siječnja 2014.g. tuženik je jednostrano mijenjao izvorno ugovorenu kamatnu stopu, bez unaprijed ugovorenih, odnosno određenih kriterija, o kojima se nikada nije konkretno pregovaralo s tužiteljem.

2. Tužitelj se u tužbi poziva na recentnu praksu sudova u Republici Hrvatskoj, pa tako između ostalog, i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/2014 od 09. travnja 2015. Ovom odlukom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., te II. stupanjska presuda Visokog trgovačkog suda RH, posl. br. PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. u dijelu odluke o ništetnosti odredbe o ugovornoj kamati s promjenjivom kamatnom stopom kod kredita ugovorenog u švicarskim francima, što je ovdje slučaj. Predmetnom odlukom je zauzet stav da se odredbe temeljem kojih je donesena jednostrana odluka tuženika o mijenjanju ugovorene redovne kamatne stope, imaju smatrati nepoštenim ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, odnosno, imaju se smatrati ništetnim odredbama. Iste da su bile nerazumljive i neodređene, potrošači da nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojim ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, te posljedično da su takve ugovorne odredbe uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita u odnosu na banku, što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava. Odlukom Ustavnog suda RH U-III-2521/2015 od 13.12.2016. potvrđena je ova odluka vrhovnog suda RH.

3. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita, temeljem ništetne odredbe tužiteljici obračunavala kamatnu stopu veću od ugovorene na koji način je tuženica povrijedila odredbu čl. 3. Zakona o obveznim odnosima, te je posljedično stekla bez osnove određeni novčani iznos (čl.1111. Zakona o obveznim odnosima).

4. Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. pod posl. br. PŽ-6632/2017 donio presudu (tzv. Slučaj franak) kojom presudom je utvrđeno da su tamo tuženici (ukupno sedam banaka) u razdoblju od 01.10.2004. do 31.12. 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, uključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjanje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

5. Dakle, tužitelj tvrdi da je zaključak kako je tuženica u razdoblju otplate kredita osim nezakonitom promjenom kamatne stope tužiteljici obračunavala i mjesečne anuitete temeljem kunske protuvrijednosti CHF valute. Nadalje, tužitelj se poziva i na praksu Vrhovnog suda RH, odnosno na rješenje Rev-2868/2018 povodom izvanredne revizije podnesene u postupku jednake pravne osnove, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi u kreditnom odnosu između stranaka na koje se odnosi kolektivna presuda u tzv. Slučaju franak tj. odluka VTS RH, PŽ-

2912/2014, pa prema tome činjenica konverzije kredita u konkretnom slučaju ne znači da je tužitelj izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništete.

6. Tužitelj je uz tužbu dostavio dokaze na koje se poziva kao i sudsku praksu gore navedenu.

7. Tijekom postupka, nakon izvedenih dokaza i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u pogledu visine, te je podneskom od 24. veljače 2026. postavljen konačni tužbeni zahtjev kao u izreci.

8. U odgovoru na tužbu tužena osporava tužbu i tužbeni zahtjev te ističe kako tužitelj nema pravnog osnova a time ni interesa za vođenje ove parnice, budući je kredit sa valutnom klauzulom u CHF na koji se tužiteljica poziva, u skladu s odredbama ZID ZPK koji je stupio na snagu dana 30. rujna 2015., konvertiran u eurski kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor i to sa važenjem ex tunc. Kada je tužitelj prihvatio ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF je pravno prestao postojati a nastao je novi ugovorni odnos tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem ex tunc, dakle, kao da je takav bio od samog početka. U skladu s odredbama ZID ZPK u postupku provođenja konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, tužitelj je sukladno odredbi čl. 19. e. st. 5. prihvatio konverziju kredita nakon čega je sa tuženikom dana 04. ožujka 2016. sklopio Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu kojim je konverzija i provedena, dakle konverzija kredita i svi učinci djeluju od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Stoga je kod tužitelja kao rezultat ukupnosti svih promjena utvrđena preplata u iznosu od 27.837,41 HRK a koja se u skladu s odredbom čl. 19. c. st. 1. t. 5. alineja 1. koristi za namirenje budućih obroka kredita sve dok se ta preplata u cijelosti ne iskoristi, te je utvrđen novi iznos nedospjele glavnice iskazan u valuti EURO. Stoga tužitelj u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa nije bio dužan prihvatiti izračun konverzije niti pristupiti konverziji kredita, međutim kada je ista svojom slobodnom voljom prihvatila ponudu tuženika i sklopio dodatak ugovora onda se prava i obveze ugovornih stranaka moraju prosuđivati u skladu s činjenicom da ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima pravno više ne postoji i da ne proizvodi nikakve ugovorne niti izvan ugovorne obveze. O tome da se izjasnila sudska praksa, Vrhovni sud u svojoj presudi Rev-1172/18 od 19.03.2019. kao i rješenje Ustavnog suda RH br. U-I-3685/2015 od 04. travnja 2017. Za slučaj da sud nađe da je tužbeni zahtjev osnovan ističe se prigovor radi prebijanja po osnovu utvrđene, tužitelju priznate i iskorištene pretplate u iznosu od 27.837,41 kn uvećano za zatezne kamate po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena koja na taj iznos teče od 13.12.2016. pa sve do konačne isplate.

9. U ovoj pravnoj stvari sud je dana 07.09.2021. donio presudu pod posl. br. P-2102/19 koja presuda je povodom izjavljene žalbe tuženika. Rješenjem ŽS u Osijeku posl br. GŽ-2507/21 od ukinuta te je predmet vraćen na ponovni postupak.

10. U dokaznom postupku sud je izveo dokaz pregledom Ugovora o kreditu br. 56666/06 od 22. studenog 2006.g. zaključen između Splitske banke d.d. i ovdje tužitelja, pregledan je Dodatak br. 1. ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava zaključen u Hvaru dana 04. ožujka 2016. sa sporazumom o osiguranju o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu zaključen između tužitelja i tužene dana 23.02.2016., pregledan je izračun EKS-a i otplatni plan za predmetni Ugovor, pregledan je izvršeni otplatni plan u valuti

CHF, pregledana je ponuda za konverziju, promet po računu kredita nakon konverzije, izveden je dokaz finansijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Stjepanu Kolovrat, te je pregledano vještvo istoga vještaka zaprimljeno dana 02.02.2021. kao i dopuna vještva, te je izveden dokaz saslušanjem vještaka Stjepana Kolovrata, izvršen je uvid u povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženicu u cilju utvrđivanja pravnog slijeda između Splitske banke d.d. i OTP banke d.d., U nastavljenom postupku sud je izveo dokaz dopunskim vještačenjem po vještaka Stjepana Kolovrata, te je pregledan njegov nalaz i mišljenje od 10.12.2025.

11. Cijeneći izvedene dokaze sukladno odredbi čl. 7. i 8. ZPP-a sud drži da je tužbeni zahtjev tužitelja pravno osnovan.

12. Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, te zahtjev za isplatu s osnova ništetnosti promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

13. U postupku nije prijeporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu br.56666/06 od dana 22. studenog 2006. na temelju kojeg je odobrena isplata novčanog iznosa od 194.087,00 CHF s rokom otplate od 283 mjeseci, kao što nije prijeporno da je člankom 5. ugovora o kreditu ugovorena kamatna stopa u iznosu od 4,20 % te da je ista promjenjiva.

14. Među parničnim strankama je prijeporno da li je odredba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena ugovorna odredba, što bi je činilo ništetnom te da li je odredba o valutoj klauzuli ništetna, o čemu ovisi osnovanost zahtjeva za isplatom, odnosno je li činjenicom da je u konkretnom slučaju došlo do konverzije predmetnog kredita, tužitelj ima pravni interes za vođenje ovog postupka.

15. Pitanje pasivne legitimacije tužene kao slijednika kreditora Splitske banke d.d. utvrđeno je uvidom u povijesni izvadak iz sudskog registra Trgovačkog suda u Splitu.

16. Tužitelj se u tužbi poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da je tamošnji tuženik pod 7. Societe Generale-Splitska banka d.d. (prednik ovdje tuženice), u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovan kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze mijenjana u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno progovaralo, a koja je ništetna. U tom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovnog broja PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014, a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom poslovnog broja Revt-249/2014 od 09. travnja 2015. odbio revizije tuženika kao neosnovane. U obrazloženju presude Visokog trgovačkog suda, na sr. 62. se navodi kako se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, dakle kada se utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih prava i interesa. Na taj način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne zaštite koje pokrenu potrošači obvezuju ostale sudove. Sve navedeno bilo bi u skladu i s odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

17. Tužitelj se također poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovnog broja PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kojom je utvrđeno kako je ovdje tuženica (tamo tuženik pod 7) u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u

ugovorima o potrošačkom kreditiranju, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezan glavica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženica pod 7. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom predgovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što daje imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. ovim da je tužena pod 7. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/2003), u razdoblju od 01. studenog 2004. do 06. kolovoza 2007. i to članaka 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 79/2007) i to članaka 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda da traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ovdje tuženica (tamo tužena pod 7.) kao trgovac s jedne strane, te korisnici kreditnih usluga kao potrošači s druge strane, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tamo tužene pod 7.

18. U odnosu na prethodno navedene odluke za navesti je da se prema odredbi čl. 502.c.zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502. a. st. 1. Zakona o parničnom postupku, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva ovdje u tužbi.

19. Navedeni postupci pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji su pokrenuti po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača Potrošač, protiv 7 banaka, a među kojima je i ovdje tužena, predstavljaju kolektivni sudski postupak, a sve sukladno odredbi čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku. kao što je prethodno navedeno, prema toj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje I. stupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

20. S obzirom na direktni učinak presude u kolektivnom sporu o nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu švicarski franak, po ocjeni ovog sud nema potrebe izvoditi nikakve daljnje dokaze radi utvrđenja navedenih okolnosti jer bi, imajući u vidu utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite potrošača, drugačije postupanje bilo u suprotnosti s odredbom čl.502.c. Zakona o parničnom postupku. O tome se već izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovnog broja Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2018. Dakle, jedina bitna činjenica u pogledu nepoštenosti ugovornih odredbi je ta da li je ugovor o kreditu sklopljen u vremenskom periodu na koje se odnosi odluka u kolektivnom sporu. U konkretnom slučaju, ugovor o kreditu br. 49545/06 sklopljen je 22. kolovoza 2006., odnosno, neprijeporno u onom vremenskom periodu na koji se odnosi odluka u kolektivnom sporu, u kojem sporu je kao jedan od tuženika sudjelovao i prednik tužene

iz ovog postupka. Stoga je po ocjeni ovog suda osnovan tužbeni zahtjev iz toč. I tužbenog zahtjeva.

21. U ovom postupku je dakle sporno da li tužitelju pripada pravo na iznose koje je tuženik stekao bez pravne osnove s obzirom da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovornoj klauzuli ništetne.

22. Ovaj sud prihvaća pravni stav VSRH da samom činjenicom sklapanja Dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije se ne gubi pravo na bilo kakvo potraživanje stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF. Naime, ZID ZPK/15 nigdje ne propisuje da bi sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu došlo do gubitka prava temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja tog dodatka. Također, iz samog dodatka osnovom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava kojem pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Naime, u predmetnom spisu nema nikakvog pisanog odricanja od prava koje tužitelju pripadaju na povrat iznosa koje je tuženik stekao bez pravne osnove, odnosno na temelju pravne osnove koja je naknadno otpala, a to je upravo utvrđenje ništetnosti ranije navedenih odredbi ugovora.

ZID ZPK/15 prema pravnom shvaćanju VS RH, koji prihvaća i ovaj sud, imao je za osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da bi se krediti vezani uz CHF konvertirali u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19 a do čl. 19 e ZID ZPK/15).

Zakonitost i provedba konverzije sukladno ZID ZPK/15 je utvrđena rješenjem VSRH br. Gos-1/19-36 od 04.03.2020. kao i odlukom Ustavnog suda RH br. U-I-3685/2015 i dr. od 04.04.2017. Međutim, sklapanjem sporazuma o konverziji potrošač i korisnik kredita u CHF nije izgubio pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovorih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji.

Ovaj sud prihvaća pravni stav VS RH izražen u odluci Rev-1096/2022 od 08.11.2022.

23. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru. dakle, kao u predmetu Rev-18/2018 od 26.05.2020. u ovom predmetu nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim gore navedenih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

U predmetu Rev-2868/2018 od 12.02.2019. VSRH je zauzeo pravni stav da korisnik kredita sklapanjem dodatka ugovora nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe osnovnog ugovora ništetne, pa stoga ima i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu.

VSRH se posebno poziva na predmete C-596/15 i C-597/15 Suda Europske unije prema kojima je dužan postupati i ovaj sud i to temeljem sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je RH potpisala 29.10.2001. a koji sporazum je stupio na snagu 01.02.2005. (SSP) što znači i prije sklapanja osnovnog ugovora o kreditu.

Ovaj sud je upoznat sa stavom proširenog vijeća VS RH iz odluke Rev-475/25 od 27.05.2026., no istim nije vezan pa je presuđeno kao u izreci.

24. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, ista je utvrđena provedenim vještačenjem po ovlaštenom sudskom vještaku Stjepanu Kolovratu. Vještak je u svom

pisanom nalazu i mišljenju izrađenom između ostalog na osnovu analize podataka i izračuna prikazanih u tabelama, nakon očitovanja povodom iznesenih primjedbi tuženika, utvrdio preplatu zbog promjenjive kamatne stope i valutnih promjena u iznosu od ukupno 26.168,97 EUR s osnova glavnice preplaćenih iznosa zbog primjeni ništetnih odredbi.

U svom dopunskom nalazu i mišljenju od 10.12.2025. vještak je dopunio prethodni nalaza na način da je prikazan obračun zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do 12.12.2016. u ukupnom iznosu od 11.984,49 EUR.

25. U skladu s nalazom i mišljenjem vještaka tužitelj je precizirao tužbeni zahtjev.

26. Odlučujući o zahtjevu tužitelja za isplatu, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja temeljem odredbe članka 1111.stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, sud smatra kako bi od povrata stečenog bez osnove tuženica bila dužna tužitelju vratiti upravo onaj iznos kojeg joj je tužitelj platio bez osnove. Kako su ujedno iznosi anuiteta sadržani u utuženo iznosu, te kako je neprijeporno da je tužitelj kredit vraćao u mjesečnim anuitetima, to istome ujedno pripada zakonska zatezna kamata od dana dospijeca svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunsom iznosu, sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka. Nije sporno da je tuženik temeljem dodatka utuženog ugovora o kreditu nakon 23.02.2016. do 12.12. iste godine tužitelju isplatio iznos od 3.700,38 EUR. Odredbom članka 172 ZOO-a propisan je red uračunavanja kamata i troškova čime je djelomično priznata preplata u visini od 3.700,38 EUR; prvenstveno zatvara dio zatezne kamate koja iznosi 11.984,49 EUR pa preostaje potraživanje od 8.284,11 EUR na ime dospjele i neplaćene zatezne kamate te cijeli iznos glavnice od 26.168,97 EUR. Dakle, preostaje neplaćeni iznos od ukupno 34.453,08 EUR sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na iznos od 26.168,97 EUR od 24. veljače 2016. godine, do isplate, te preostali iznos zsk od 8.284,11 EUR na koju teče tzv. procesna kamata, a što predstavlja toč. 2 tužbenog zahtjeva. Za navesti je da je prihvaćena objektivna preinaka jer su svi utuženi iznosi obuhvaćeni pravnom osnovom a što je u skladu sa zaključkom VSRH od 26.11.2021 Su-IV-162/21.

28. Glede istaknutog prigovora radi prebijanja, prijeporno je da je u trenutku sklapanja Dodatka br.1. Ugovora o kreditu, kojim je izvršena konverzija utvrđeno da je tužitelj preplatio iznos od 27.837,41 kn , koji iznos je naveden u sporazumu o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu od 23. veljače 2016.g. kojeg su zaključila parnične stranke. Glede prigovora radi prijeboja tužitelj ističe da isti ne bi bio osnovan. Za navesti je da prigovor radi prebijanja mora bit kvantitativno određen te da mora biti naznačena osnova tuženikove tražbine, jer su protivnom po njemu ne može postupati. Tužena je naznačila da njena tražbina iznosi 27.837,41 kuna sa zateznim kamatama, te istu temelji na sporazumu od 23. veljače 2016.g. Radi se, dakle, o preplati tužitelja po ugovoru o kreditu, dakle, o iznosu preplate tužitelja uslijed konverzije koji je sukladno sporazumu trebao biti isplaćen tužitelju, što predstavlja potraživanje tužitelja, a ne radi se o iznosu kojeg se tužitelj obvezao isplatiti predniku tužene. Kao što je već prethodno navedeno, tužena nije naznačila osnovu svoje tražbine, te je stoga pitanje da li se preplata odnosi na dio utuženog potraživanja tužitelja iz ovog predmeta koji se temelji na stjecanju bez osnove, zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli ili se radi isključivo o iznosu preplate nastale zbog ništetno ugovorene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. U vrijeme provedbe konverzije tj. sklapanja Dodatka br.1 ugovora o kreditu, postojala je pravomoćna odluka po

kolektivnoj tužbi o ništetnosti promjenjive kamatne stope, te u to vrijeme, a isto tako u vrijeme donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju 2015. koji je omogućio konverziju, još nije postojala pravomoćna odluka u kolektivnom sporu o ništetnosti valutne klauzule kod CHF kredita koja odluka je donesena tek 14. lipnja 2018. Iz navedenog se može zaključiti da se preplata na koju se poziva tuženica temelji isključivo na ništetno ugovorenoj odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, au konkretnom slučaju tužitelj ne potražuje naknadu po toj osnovi, nego potražuje naknadu na ime stjecanja bez osnove zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli. Zbog navedenog sud drži da bi prigovor radi prebijanja tužene bio neodređen i nedovoljno specificiran.

29. Imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužiteljice temeljem odredbe čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, sud smatra kako bi kod povrata stečenog bez osnove tužena bila dužan tužiteljici vratiti baš onaj iznos kuna kojeg joj je tužiteljica platila bez osnove. Kako su ujedno iznosi anuiteta sadržani u utuženom iznosu te kako je nedvojbeno da je tužiteljica vraćala u mjesečnim anuitetima, to istoj ujedno pripada zakonska zatezna kamata od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do isplate, u kunskom iznosu, sukladno odredbi čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima, i to po izračunu koji se temelji na nalazu i mišljenju vještaka.

30. U odnosu na prigovor zastare tužene valja reći kako čl. 215. st.1. Zakona o obveznim odnosima propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok je čl. 241. istog zakona propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Nadalje, čl. 245. st. 1. zakona je propisano da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a stavkom 3. istog čl. propisano je da kada je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kada je spor okončan ili završen na neki drugi način. Podnošenjem tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula, u prethodno navedenom sporu PŽ-6632/2017, za zaštitu kolektivnih prava, prekinut je tijek zastare a donošenje presude u tom predmetu od strane Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. zastara je počela teći iz početka, s tim da se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare. tom presudom utvrđuje se ništetnim ugovorna odredba ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Kako je predmetna tužba podnesena 29. svibnja 2019.g. te kako zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastrani rok, ima se primijeniti čl. 225 Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da tražbine zastarijevaju za 5 godina ako zakonom nije određen neki drugi zastarni rok. Stoga je razvidno kako je predmetna tužba podnesena u zastarnom roku zbog čega se istaknuti prigovor zastare ima smatrati neosnovanim.

31. U odnosu na prigovor radi prijeboja tuženika za navesti je da postoji tzv. građansko-pravno prebijanja, te prebijanje u parnici odlukom suda, pri čemu u oba slučaja dolazi do prijeboja –kompenzacije, a kada dva pravna subjekta steknu jedna prema drugome uzajamna, istovrsna i dospjela potraživanja, čijim uzajamnim prebijanjem dolazi do potpunog ili djelomičnog ukidanja obveza. Dakle, da bi se tražbine mogle prebiti – kompenzirati potrebno je da postoji između obiju stranka

uzajamnost, dakle, da je svaka stranka istovremeno i vjerovnik i dužnik, da između njih postoji istovrsnost potraživanja (uglavnom novčanog potraživanja) i da su njihova potraživanja dospjela. Građansko-pravna kompenzacija predstavlja institut obveznog prava i pretpostavke za njezinu realizaciju navedene su u odredbi čl. 336. i sl. Zakona o obveznim odnosima. Tijekom postupka nije utvrđeno postojanje dospjelog potraživanja tuženika prema tužiteljici, te stoga nisu ispunjeni uvjeti za prebijanje. Posebice iz razloga što je predmet ovog postupka povrat preplaćenih iznosa sa osnova ništete odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ništetoj odredbi o valutnoj klauzuli o kojoj u vrijeme tzv. konverzije nije postojala pravomoćna odluka u kolektivnom sporu pa je očito da se povrat nije odnosio na tu razliku.

32. Odluka o parničnom trošku donesena je primjenom odredbe čl. 154. st 1. Visina troška je odmjerena sukladno vrijednosti predmeta spora i tarifi o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14, 118/14, i 107/15) budući da tužitelj zastupan po punomoćniku odvjetniku. Tužitelju je obistinjen trošak na ime sastava tužbe u visini od 250 bodova sukladno Tbr. 7. t. 1., trošak na ime sastava podnesaka od 08.01.2020., 12.06.2020., 02.03.2021., 06.04.2021., 10.05.2021., u iznosu od po 250 bodova, te po 500 bodova na ime sastava podnesaka od 18.09.2024., 24.02.2026., sukladno Tbr.8.t.1., 25 bodova na ime sastava podneska od 04.11.2025., te po 250 bodova na ime pristupa na ročišta od dana 06-06.2020., 23.05.2021., 25.06.2021., ., te po 500 bodova na ime pristupa na ročišta od 07.10.2024., 03.12.2024., 18.03.2025., 21.10.2025., 03.03.2026. i 12.05.2026. sve sukladno Tbr 9 toč 1. Na ovaj način tužitelju je ukupno obistinjeno 6275 bodova a kako vrijednost boda u skladu sa Tbr. 54 OT-a iznosi 2,00 EUR to je tužitelju obistinjen trošak u iznosu 12.550,00 EUR uvećan za iznos PDV-a što iznosi 15.687,50 EUR. Kad se tom iznosu pridoda iznos od 289,47 EUR na ime sudske pristojbe za tužbu, 320,66 EUR na ime sudske pristojbe za presudu, te iznosi od 398,17 EUR, 66,36 EUR, 144,54 EUR te 500,00 EUR na ime predjuma za vještvo to ukupan trošak tužitelja iznosi 17.406,70 EUR.

U Starom Gradu, 14. srpnja 2026.

S U D A C
Miljana Srhoj Buratović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana i to stranke koje su uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana objave odluke, stranke koje nisu uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana primitka pismenog otpovratka presude.

Žalba se izjavljuje pismeno u tri primjerka putem ovog suda, o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- punom. tužitelja
- punom. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-b6a99**

Kontrolni broj: **0073d-e4e0b-0cc9c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.